

Musikaliskt triss i ess!

Nya Åland 20.8.2009

Konsert

Anne Sofie von Otter.

Konsert i Alandica tisdagen den 18 augusti Ann Sofie von Otter sång, Bengt Forsberg piano, Svante Henryson cello.

Lång, ljus och stolt träder hon in, **Ann Sofie von Otter**, **Bengt Forsberg** sätter sig vid flygeln, och sen strömmar musiken. Tre romanser av Adolf Fredrik Lindblad. Von Otters uttryck och mimik trolldunder mig. Hennes ansikte och uttryck förändras känsligt i enlighet med sångernas texter – ändå känns det lite som uppvärmningsnummer. Bengt Forsberg tar vid med ett välfraserat Impromptu av Schubert, och det blir uppenbart att detta inte är en konsert med Sångerskan och hennes ackompanjator(er) utan en konsert med sång, piano och cello i jämbördigt skapande.

Schumann och Schubert, stora lied-kompositörer under romantiken. Von Otter ändrar till synes mödolöst uttryck och karaktär för varje sång, hon blir texten, hon blir en annan. Det är fem före att jag tycker att hon själv bleknar när hon sjunger om endast de röda läpparna i ett blekt änglalikt ansikte. Forsberg vid pianot är alldeles fantastisk i just detta stycke. I kända Gret-

chen am Spinnrade spinner pianot på i oändliga varv. Sängen bjuder på dramatik så man själv blir het. Von Otter skapar en en-mansteater. Hon textar tydligt och varenda slutkonsonant sitter litet och lätt i perfekt timing. Emellanåt upplever jag ändå rösten som lite instängd.

Vi får ta del av två lite mindre kända kompositörers verk, förtjänstfullt presenterade av Forsberg. Fransyskan Cécile Chaminades Varierat tema för piano och två sånger av fransk-venezuelanska Reynaldo Hahn. Enkelt, charmigt och chosofritt pärlar löpningar, oktavsprång och trillar fram i pianosolot vars uttryck växlade mellan stor dramatik och litet, enkelt. Om Hahn fick vi veta att han var en haj i de parisiska litterära salongerna där han framförde sina sånger till eget pianoackompanjering, med en cigarett i mungipan. Det kändes familjärt och vänligt att få veta lite om bakgrunden. Von Otter hjälpte oss med en resumé av innehållet, och drog ner skrattsalvor när hon berättade att "en ung man blev lockad ut i ett uthus, nej, vänta, jag menar förstas lusthus".

Efter pausen: In svänger **Svante Henryson**, cello och spelar sin egen Blues Cha-

Betagande, berörande. Nya Ålands recensent Lena Svartström är tagen av Anne Sofie von Otters konsert. Foto: MATS BÄCKER

conne med kraftfulla, jazziga pizzicato och alla ljud man kan tänka sig att det går att frammana på en cello. Egentligen kändes det som en superelgitarrist som leker fram ett solo. Sen brakade det loss med en totalt frigjord, både röstligt och uttrycksmässigt, von Otter i Gershwins Slap that Bass, häftig cross-over, zum-zum, bara så roligt och totalt vansinnigt. Nu slår blomman ut! Sen en känslig Sakta vi gå genom stan till celloackompanjering.

Pianot smyger in med några små toner, litet och fint skapas en spröd melodi, som växer till sig för att återvända till det lilla enkla.

I tjeckiskt-tyska juden Erwin Schulhoffs Hot Music fick vi se en till det yttre rak, lite stel, Forsberg trolldunder fram en jazzig miniatyr. Och sen: Halleluja! Ett halleluja för Kurt Weills Lilly. Pratsång, blandad med klassisk sång. Von Otter använder sin tekniska mångsidighet och är fri, fri, fri i ton och uttryck. Nu ser jag att hon är barfota. Det är också sången. Michelle Grands The Summer smiles visar känsligt nära på den annalkande hösten. Och så öser det på ur musikernas ymnighetshorn tills vi som avslutning får uppleva hur von Otters Carmen flirtande förför publiken, som om vi alla kollektivt var en man. Här behövdes minsann inga översättningar.

Jag kände att musiken nådde allas hjärtan och sällan har jag hört en så spontan och livlig respons på en klassisk konsert. Som extranummer fick vi uppleva Schubert med cellohumor och en sanslös version av Beatles Blackbird med fågel/sångerskan visslande och ett plötsligt muu från cellon (hur

gör man?), kucku mellan händerna. Ja, inte var det självhögtidligt! "Jag är förhäxad av era applåder" säger von Otter och vi får ännu njuta av Bewitched av Rodgers och Hammerstein. Vilken textning, vilket uttryck och cellon spelar igen som en elgitarr/elbas.

En högre, klassiskt skön von Otter, en allvarsam, noggrann lite grå, glasögonfarbror-Forsberg, en rockar-Henryson i kaftan med det långa håret svängande i ansiktet – så ser de ut, i en smått osannolik kombination, men det är inte vad de ÅR. Tre mästare är de, lyssnande till varandra i respekt, med stark känslonärvaro och humor utan publikfrieri, konst framväxande ur skaparglädje. Nu är den stora salen på Alandica sannerligen invigd. Och det behövdes inte någon stor show. Med blossande kinder och strålände blick dansar jag ut i nattrusket, stilla inuti, glad utanpå, helt hög på konst.

PS - jag vaknar mitt i natten med de här orden i huvudet: "Jag somnar med leende läppar och drömmer om lycka och ljus". Jag har drömt om konserten.